

World Society for the Protection of Animals

WSPA NEWS

Oktober 2012 / Nr. 40

HESTENES OG ÆSLERNES REDNING

Organisationen Pegasus er klar til at stå på egne ben i kampen for Israels hårdtprøvede æsler og heste

LÆS MERE >

NY MAND I RUMÆNIEN

Liviu Cioineag er den nye leder af bjørnereservatet i Zarnesti. Han mener selv, at han har verdens bedste job.

EN VERDEN TIL FORSKEL

Hvert år bliver millioner af dyr fanget i katastrofer. Mød nogle af dem, der rykker ud, når ulykken rammer.

The logo for the World Society for the Protection of Animals (WSPA). It features the letters 'WSPA' in a bold, orange, sans-serif font. The letters are slightly overlapping and have a white outline, giving it a three-dimensional appearance. The background of the logo is a dark, textured shape.

Mød mine helte Victor og Zvika

I filmen møder vi ham ofte. Helten, der redder dagen og sørger for, at alt bliver godt igen, efter at alle har været så gruelig meget igennem. Men i vores egen grå hverdag kan det være svært at pege på den store helt. Ham, der gør den helt store forskel. Men der er jeg heldig. Jeg skal bare tage et kig på mine kollegaer rundt om i verden, og så vrimler det med helte. Nogle af dem kan du møde her i bladet.

Victor Watkins er en af disse helte. I over 30 år har han arbejdet for at redde dyr fra lidelse og misbrug i hele verden, og han har især gjort en kæmpe forskel for bjørne i Europa og Asien. Takket være hans indsats møder man ikke længere "dansebjørne" i Grækenland og Tyrkiet, og snart kan vi også redde de sidste bjørne i fangenskab i Rumænien. Selvom vi som oftest har myndighedernes opbakning, kan konfiskering af bjørne være farligt. Det er langt fra alle bjørneejere, der er villige til frivilligt at overgive deres bjørne, men det afholder ikke Victor fra at stille sig i forreste række, når en bjørn har brug for hjælp.

Ingen mand har gjort så meget for Israels heste og æsler som Zvika Tamuz. Hører han om et æsel eller en hest, der er kommet til skade, spænder han straks hestetraileren på bilen og kører af sted – også selvom en storm har sendt alle andre indendørs. Han er heller ikke bange for at gå op mod den israelske regering for at få bedre beskyttelse for landets heste og æsler. Takket være Zvika og hans kollegaers hårde arbejde er organisationen Pegasus vokset sig så stærk, at den nu kan stå på egne ben uden støtte fra WSPA.

Victor og Zvika er blot nogle af de WSPA-helte, som du kan møde i dette blad. Jeg håber, du kan finde din egen helt blandt dem.

God læselyst!

Gitte Buchhave
Direktør, WSPA Nordic

3

8

Få WSPA NEWS via e-mail

Hvis du hellere vil have en e-mail med WSPA News, kan du tilmelde dig på wspa.dk/ret-medlemsdata

Klik i boksen, hvor der står:
Jeg ønsker ikke medlemsbladet sendt med posten kun via e-mail

6

4

INDHOLD

3 Verdens bedste job

4 Victors hjerte banker for bjørnene

6 Pegasus – hestenes og æslernes beskytter

8 En dag i Dananjayas liv

10 En verden til forskel

12 Følg os på Facebook

Ansvarshavende: Janne Bruvold **Layout:** BahneDesign **Tryk:** CJ Grafik ApS **Oplag:** 40.000 **Ophavsret:** © WSPA hvor intet andet er anført. Adresseændringer bedes meddelt til WSPA på info@wspa.dk eller på telefon 33 93 72 12.

Forsiden: Omkring 80 tidligere arbejdsæsler lever i dag på en stor økologisk fiskefarm, hvor de hjælper ved at spise uønsket græs og ukrudt. © Pete Wedderburn/WSPA

VERDENS BEDSTE JOB

Liviu Cioineag er vant til at rapportere om mord, korruption og kendissers færden, men nu er livet som tv- og avisjournalist skiftet ud med noget ganske andet – noget han selv beskriver som ”verdens bedste job”. For få måneder siden begyndte han i sit nye job som daglig leder af et bjørnereservat i Rumænien.

”Når jeg kommer kørende om morgenen, ser jeg reservatet oppe på bakken. Det er et smukt syn. Når jeg kommer frem, leger bjørnene som små børn og kravler rundt oppe i træerne. Det er en fornøjelse bare at sidde og kigge på dem,” fortæller Liviu Cioineag, som leder et bjørnereservat i Zarnesti, Rumænien. Reservatet drives af WSPA's partnerorganisation Asociația Miliioane de Prieteni (AMP).

Liviu Cioineag har dog ikke meget tid til at sidde og nyde synet af de 60 bjørne, som lever i reservatet. Han har travlt med at få bygget en ny indhegning, som skal huse de 25 bjørne, som stadig holdes i fangenskab i Rumænien. Mange af bjørnene sidder ensomme i bure foran restauranter for at tiltrække gæster, andre sidder i primitive zoologiske haver.

”Nogle af bjørnene holdes stadig i zoologiske haver. Det er dem, der har det værst, fordi haverne ikke har penge til at forbedre bjørnenes liv. De bjørne, der holdes af private, har det for det meste lidt bedre, men de har stadig ikke plads til at udfolde sig som de vilde dyr, de er. Vi kender for eksempel til en ejer, som holder sine bjørne i bure og avler dem som kæledyr,” fortæller Liviu Cioineag.

Fortsættes ...

Reservatets nye leder Liviu Cioineag elsker synet af glade bjørne, der leger i træerne.

Tæt samarbejde med myndigheder

Når den nye indhegning i reservatet står klar, kan WSPA, AMP og de lokale myndigheder begynde at redde de bjørne, som stadig lever i fangenskab. Men det bliver ikke let.

”Mange af dem, der holder bjørne i fangenskab, er aggressive og meget svære at samarbejde med. Jeg har hørt om nogle, der har forsøgt at avle bjørne og sælge dem for store summer – op til 10.000 euro. Vi vil arbejde tæt sammen med de rumænske myndigheder, så vi kan få gennemført lovlige konfiskeringer af de stakkels bjørne,” siger Liviu Cioineag.

Liviu kan næsten ikke vente, til han kan komme på arbejde og se bjørne lege i den nye indhegning.

”Jeg kan huske, da jeg som lille dreng så Lydia og Christi i et bur i en restaurant, og jeg havde frygtlig ondt af dem. De fik ikke noget ordentlig mad, og de levede under forfærdelige forhold. I 2006 hørte jeg så, at de var blevet reddet, og nu lever de trygt og godt her i reservatet. Det er helt fantastisk at kunne se, at de i dag leger sammen og nyder livet i reservatet. Jeg er helt overbevist om, at de sidste 25 bjørne snart vil kunne leve et lige så godt liv som Lydia og Christi,” slutter Liviu.

BOSNIEN / HOLLAND

VICTORS HJERTE BANKER FOR BJØRNENE

1. Bjørnene i det rumænske bjørnereservat nyder livet
2. WSPA's bjørneekspert Victor Watkins ved reservatet i Zarnesti.
3. I 1993 fandt FN-styrker i Bosnien en stakkels bjørn i et bur. Restauranten, han hørte til, var blevet bombet, og ejerne var flygtet. Sammen med Victor Watkins fik de bjørnen til et reservat i Holland.

I mere end 30 år har Victor Watkins arbejdet hårdt for at redde dyr over hele verden, men efter mødet med en helt særlig bjørn i 1993 har især bjørnene haft en særlig plads i Victors hjerte. Dette er historien om en dramatisk redningsaktion og bjørnen Mackenzie.

Kig dem i øjnene Er dit sidste ønske i livet, at de får en fremtid?

Hver dag står dyr over hele verden over for endeløse lidelser. Deres fremtid ser sort og trist ud, fyldt med udnyttelse og mishandling.

Vi er taknemmelige for, at du er her for dem nu. Og måske vil du også være der for dem i fremtiden? [De har brug for dig.](#)

Betænk dyrene i dit testamente

Overvej du at betænke verdens dyr i dit testamente? Vi vil meget gerne hjælpe og rådgive dig om, hvordan du kan efterlade en gave, der sikrer dyrene et godt liv langt ind i fremtiden.

Bestil en testamente-pakke ved at sende en e-mail til info@wspa.dk eller ring til os på 3393 7212 for mere information.

Mange tak.

WSPA

Det er de færreste, der ville stå på spring for at få lov til at rejse ind i en krigszone for at redde en bjørn fra snigskytter, men da Victor Watkins blev spurgt, sad han kort efter på et fly til Bosnien.

"Da jeg tilbage i 1993 fik beskeden om, at oberst Bob Stewart, som var chef for FN's fredsbevarende styrker i Bosnien, havde ringet til mig på grund af en bjørn, der skulle reddes, var jeg overbevist om, at det var telefonfis," husker Victor Watkins.

Alligevel ringede han tilbage og fandt ud af, at obersten faktisk var i den anden ende, og at der var en bjørn, der havde brug for hjælp. Da Victor kom frem til Bosnien, blev han hentet af et hold engelske soldater i kampvogne. Udenfor kunne han høre skud og raketter, der ramte jorden. Soldaterne kørte ham til en sønderbombet restaurant, hvor han første gang mødte den skræmte bjørn Mackenzie. Mackenzie sad stadig i sit lille bur. Soldaterne fortalte, at de havde besøgt bjørnen hver dag, siden de havde fundet ham.

Fra Bosnien til Holland

"Jeg tænkte ikke så meget over det dengang, men situationen var helt forfærdelig. Mens vi var hos Mackenzie, blev der skudt efter os, og der fløj raketter i luften over os. Jeg tror ikke, jeg ville være så ivrig efter at komme af sted i dag," siger Victor Watkins med et skævt smil og fortæller, at soldaterne var meget frustrerede over, at de som fredsbevarende styrker ikke kunne gøre mere for at beskytte menneskene i området.

"Det eneste, de følte, de kunne gøre, var at fodre og beskytte denne stakkels bjørn, som ikke havde nogen chance for at flygte."

På få dage fik Victor Watkins og oberst Stewart arrangeret en redningsaktion for Mackenzie, så bjørnen kunne komme ud af Bosnien til et reservat i Holland. Mackenzie er i dag omkring 23 år gammel og nyder livet i reservatet sammen med ti andre bjørne.

Men Mackenzie er bare en af de mange bjørne, WSPA's bjørneekspert Victor Watkins har været med til at redde de seneste 30 år. Takket være den støtte, WSPA får fra dyrevenner verden over, har Victor Watkins og WSPA kunnet stoppe udnyttelsen af bjørne i Grækenland og Tyrkiet, og snart vil man heller ikke længere i Indien opleve de såkaldte dansebjørne. Arbejdet fortsætter for at redde de sidste bjørne i fangenskab i Rumænien, mens stadig flere bjørne reddes fra kummerlige liv med bjørnehundekampe i Pakistan. I andre dele af Asien arbejder WSPA for at stoppe den omfattende bjørnegaldeindustri.

PEGASUS - HESTENES OG ÆSLERNE'S BESKYTTER

En stor økologisk fiskefarm udgør hjemmet for omkring 80 af de æsler, Pegasus har reddet. Her er æslerne i trykthed, samtidigt med at de er en stor hjælp for ejerne af farmen. De holder nemlig græs og ukrudt nede i området.

© Pete Wedderburn/WSPA

Hvad vi har opnået siden 2008:

- Pegasus har reddet 236 heste, 388 æsler og 9 muldyr.
- Zvika har fundet nye hjem til 150 æsler på en daddelplantage og en fiskefarm, hvor de holder græs og ukrudt nede.
- Pegasus er nu den myndighed i Israel, som efterforsker klager over privat hold af heste som for eksempel rideskoler. Pegasus lagde et stort pres på den israelske regering for at få indført nye regulativer, som har forbedret velfærden for landets heste og æsler.
- Zvika har nu støtte fra den israelske regering til at arbejde på grænsen mellem Israel og Palæstina. Hans rådgivning til ejere af heste og æsler har ført til, at langt færre dyr konfiskeres, fordi de i dag har det langt bedre.

Israels hårdtprøvede heste og æsler har endelig fået en stærk beskytter og fortaler i organisationen Pegasus. For fire år siden besluttede WSPA at støtte Pegasus' arbejde, da organisationen knap havde råd til at huse og fodre de dyr, de havde reddet. Men i dag er Pegasus klar til at fortsætte arbejdet på egen hånd.

Det var en desperat Zvika Tamuz, der for fire år siden takkede ja til, at WSPA støttede hans organisation og hans arbejde for at redde de mange heste og æsler, der lever usle liv i Israel. Allerede den gang havde Zvika reddet et større antal heste og æsler fra frygtelige forhold – mange af dem var blevet forladt af deres ejere, da de ikke længere kunne arbejde så hårdt som tidligere. Men det var en kamp at finde husly og mad til de mange dyr. En kamp, Zvika var tæt på at tabe.

Men takket være WSPA's støtter er Pegasus i dag en stærk organisation, der ikke alene redder og omhuser heste og æsler, men som også taler dyrenes stemme over for politikere og hjælper politiet med at efterforske dyremishandling. Et arbejde, organisationen nu er i stand til at fortsætte på egen hånd. Derfor stopper WSPA sin støtte til nytår.

Rose blev fundet for 18 måneder siden. Det gamle æsel sultede og var skadet. Hendes hoved og ører var blevet flænset af en flok hunde. Hos Pegasus fik hun den behandling, hun havde brug for, og hun har det i dag godt.

Men hun er enormt bange for hunde, så Zvika prøver at finde hende et sikkert og hundefrit hjem.

Du kan se flere billeder fra Pegasus på vores Facebook-profil: [facebook.com/wspadk](https://www.facebook.com/wspadk)

Historierne om Rose, Rhat, Samuel og Hala Mish

Rhat gik og græssede, da en gruppe børn lagde en plastikpose over æslets bagdel, hældte petroleum over den og satte ild til Rhat. Rhat overlevede, men fik frygtelige brandsår af mishandlingen. En lokal journalist hørte om hændelsen og kontaktede Zvika.

”Nu her 11 måneder efter at vi fandt Rhat, har han det godt,” fortæller Zvika.

”To små lyserøde mærker – et på hver side – er det eneste, der er tilbage. Vi leder efter et godt hjem for Rhat, men fordi han er lidt af en udbryderkonge, kan vi ikke give ham til hvem som helst. Vi er nødt til at finde et sikkert sted til ham, hvor han ikke risikerer at ende i de forkerte hænder igen.”

Samuel blev fundet på en kirkegård i Jerusalem med et hårdt såret ben og hov. Hans skader var så alvorlige, at Zvika ikke var sikker på, at han ville overleve. Men Zvikas kollega Shimi nægtede at give op. Han behandlede det lille æsel med antibiotika, skiftede hans forbindelse hver dag, gav ham smertestillende medicin og gjorde alt, hvad dyrlægerne sagde, han skulle. Takket være Shimi er Samuel nu et glad æsel og en permanent del af Pegasus-familien.

”Zvika siger, at det ville være forkert at give ham et nyt hjem. Hvis han endte hos de forkerte mennesker, ville nogen måske prøve at ride på ham eller sætte ham til at arbejde, og det ville hans ben ikke kunne holde til. Så det er bedst, at vi holder ham sikkert her hos os,” siger Shimi.

Hala Mish lå i vejsiden med et frygteligt kødsår på benet, og hendes skræmte føl stod ved siden af, da en dyrlæge kom forbi. Han ringede til Pegasus for at få dem til at hjælpe. Det er nu et år siden, og Hala Mish er kommet sig over såret. Zvika arbejder på at finde et godt hjem til både Hala Mish og hendes føl, men desværre er det ikke sikkert, at de kan få et fælles hjem.

”Føllet er sundt og rask og kunne sagtens bo i et hjem, hvor det kunne hjælpe med arbejdet, men Hala Mish har brug for et særligt hjem med en forstående ejer. Selvom hun både kan gå og galoppere rundt i vores indhegning, kan hun ikke arbejde eller blive redet resten af sit liv,” fortæller Zvika.

Dagens arbejde evalueres af holdmedlemmerne.

Dananjaya Karunaratna holder en lille hvalp, som er klar til at blive vaccineret.

EN DAG I DANANJAYAS LIV

20 millioner hunde bliver hvert år aflivet i misforståede forsøg på at bekæmpe den frygtede sygdom rabies. Men aflivning kan ikke stoppe spredningen af rabies – det kan kun vaccinationer, og det ved Dananjaya Karunaratna. Han er dyrlæge og uddanner andre dyrlæger i at vaccinere hunde mod rabies. Her fortæller han om en typisk dag fra et pilotprojekt i Bangladesh. Projektet fandt sted i Cox's Bazar, et fattigt område langs kysten.

Kl. 4.30 Jeg står tidligt op, for i dag skal jeg hjælpe de lokale vaccinationshold i Cox's Bazar. Jeg forlader hotellet, hvor jeg bor, og tager en motorcykeltaxi til regeringsbygningerne, hvor jeg skal mødes med de fire hold. Hvert hold består af to dyrlæger, tre hundepassere, en koordinator og en assistent. Projektet er aftalt med Bangladesh' regering, og målet er at vise, at rabies bekæmpes bedst med vaccinationer. Mindst 2.100 mennesker i Bangladesh dør hvert år af rabies, og langt de fleste får sygdommen efter at være blevet bidt af en syg hund. Frygten for rabies er derfor stor i landet, og myndighederne har tidligere forsøgt at masseaflive hunde med gift i mislykkede forsøg på at bekæmpe sygdommen.

Kl. 5.00 Ahamad er den første, der dukker op. Han er en af vores hundepassere. Inden han blev en del af vores projekt, var han gadefejjer. Sammen med 29 andre har han fået undervisning i at indfange hunde, så dyrlægerne kan vaccinere dem.

Kl. 5.30 Hvert hold har mere end 100 vacciner og sprøjter med – hvoraf langt de fleste er betalt af WSPA's støtter. Vi hopper ind i vores rickshaws og kører mod det område ved stranden, hvor dagens vaccinationer skal finde sted.

Kl. 6.00 I dag skal jeg arbejde sammen med Nawroj, som er en nyuddannet bangladeshisk dyrlæge. For at udrydde rabies i et område, skal man vaccinere mindst 70 procent af hundebestanden. Vi går på gaden og spejder efter hunde, mens det første dagslys viser sig på himlen. De fleste hunde sover endnu, og det er derfor let at nærme sig dem. Vores første vaccination går let. En af hundepasserne, Hussan, nærmer sig en sovende hund og lokker den med en kiks, mens jeg vaccinerer den. Hussan giver hunden et rødt halsbånd på, så alle kan se, at den er vaccineret og dermed ufarlig. Vi vaccinerer hurtigt fire hunde mere på samme måde. Ingen af dem gør, og det er godt, for ellers kan der hurtigt gå panik i alle hundene i området.

Kl. 6.45 Vi bevæger os ned mod stranden forbi små marker. Hundene på stranden er meget søde og rolige, så vi fanger dem nemt uden at skulle bruge net. En dame, som driver en lille butik, har fem hunde, heriblandt to små søde hvalpe. Hun er glad for at se os og ved godt, at det er vigtigt at stoppe spredningen af rabies. Hun hjælper os med at indfange sine hunde, så vi kan vaccinere dem.

Kl. 7.00 Så har vi fået publikum på! Folk i området er ikke vant til at få besøg af dyrlæger med sprøjter, så de stimler sammen omkring os. Det giver os en god mulighed for at fortælle dem om rabies. Vi deler foldere ud, som fortæller om farerne ved rabies, og om at vaccinationer er den bedste måde at bekæmpe sygdommen på. En pige viser os 18 hundehvalpe – to kuld samlet på et sted. Vi vaccinerer dem alle og også deres mor.

Det er de færreste hunde i området, der har en egentlig ejer, men de har alle nogle, der tager sig af dem. Der er slet

ikke nogen tvivl om, at befolkningen i Cox's Bazar holder af deres hunde og tager sig af dem som kæledyr – på deres egen måde.

Kl. 9.30 Pause! Vi har vaccineret 55 hunde ind til videre, men efter pausen vil det blive sværere. Temperaturen er allerede over 30 grader, og hundene vil gemme sig i skyggen, så det bliver vanskeligt at finde dem.

Kl. 10.15 En hundeejer har bedt os om at komme hjem til ham. Han er meget glad for, at vi vil vaccinere hans to hunde. Han tør nemlig ikke lukke dem ud, fordi han er bange for, at de skal få rabies. Han fortæller os om et sted, hvor der er flere hunde, der skal vaccineres. Vi finder dem, men de er ikke villige til at komme tæt på os, så vores hundepassere bruger net til at fange dem. Netene ligner kæmpe sommerfuglenet, og selvom det kan se voldsomt ud, er det en meget effektiv og human måde at fange hundene ind på. Jeg vaccinerer dem gennem nettet, og så er de hurtigt ude igen.

Kl. 11.30 Vi har nu brugt 105 vacciner. Varmen er ved at være så intens, at det er for hårdt at jage hundene, og vi har været i gang længe. Vi beslutter os for at vende tilbage i morgen.

Kl. 13.00 Jeg mødes med de andre hold og hører, hvordan deres dag er gået. I alt har vi vaccineret 385 hunde. Vi aftaler at mødes igen i morgen tidlig.

Vaccinationsholdene tiltrækker altid en masse opmærksomhed.

Hundepasserne er gode til at lokke hundene til sig, så dyrlægerne kan vaccinere dem.

Selvom kun få hunde i Cox's Bazar har egentlige ejere, får de mad og bliver passet godt på af dem, der bor i området.

Siden projektet i Cox's Bazar er bestanden af hunde i området blevet sundere, og antallet af rabiestilfælde er faldet. Bangladesh' hovedstad Dhaka er helt stoppet med at masseaflive hunde i forsøg på at bekæmpe rabies, og vi er nu i gang med et omfattende vaccinationsprogram i hele landet. Tusindvis af hundeliv vil blive sparet, og 2.000 menneskeliv reddet om året.

EN VERDEN TIL FORSKEL

Din støtte gør os i stand til at hjælpe dyr, der rammes af katastrofer over hele verden. Sidste år nåede vi at redde op mod 330.000 dyr. Oversvømmelser, jordskælv og vulkanudbrud er blot nogle af de situationer, vores hårdtarbejdende katastrofehold sendes ud til. Her kan du møde nogle af dem, der oplever katastroferne helt tæt på.

Columbia

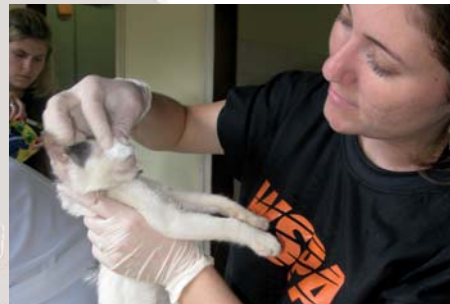
Diego Alonso Zuluaga Araque
Leder af veterinært katastrofehold

Yndlingsdyr:

Hest

Største oplevelse:

80 mennesker blev dræbt og mange flere hjemløse, da et jordskred ramte La Gabriela i Columbia i 2010. Dyrene led frygteligt, og der var så meget bedrøvelse og sorg i området. Jeg behandlede de berørte og hjemløse dyr og gav dem kærlighed og mad og genforenede dem med deres ejere, og mit arbejde gav så meget mening. Jeg ved godt, at dyr ikke kan tale, men jeg kan mærke deres taknemmelighed, når jeg hjælper dem, og det gør, at jeg sover roligt om natten.

Argentina

Jennifer Ibarra
Katastrofemedarbejder

Yndlingsdyr:

Den er svær – jeg holder af dem alle!

Største oplevelse:

Da Chiles Puyehue-vulkan gik i udbrud sidste år, sendte den aske ind over et kæmpe område, og omkring 120.000 dyr blev ramt. Et sted stødte vi på en gruppe husdyr, der var meget tæt på at dø. De kunne ikke græsse, fordi alt var dækket af aske, og de var frygteligt dehydreret. Forholdene var forfærdelige. Vi kunne slet ikke fatte, hvor skidt det rent faktisk stod til. Deres ejere var også syge og tørstige. Vi bragte vand til dem, og jeg kommer aldrig til at glemme, hvor desperate dyrene var, og hvor stor en forskel vi var med til at gøre for dem. Da foderet ankom, var folkene simpelthen så taknemmelige. De takkede os igen og igen.

Fiji

Kate Hickey
Katastrofemedarbejder

Yndlingsdyr:

Hest

Største øjeblik:

Efter voldsomme oversvømmelser havde ramt Fiji, besøgte jeg et lille familiedrevet landbrug, som havde mistet en tredjedel af deres dyr. De havde kun én overlevende kalv og den var tæt på at dø. Efter en akut operation og antibiotika var kalven i stand til at stå, spise og drikke. Familien græd og var så taknemmelige. De inviterede mig til at blive og spise frokost med dem, og det var noget helt særligt at vide, at jeg havde gjort en forskel i deres liv og reddet deres eneste kalv.

Brasilien

Flora Aymara
Dyrlægekonsulent og tidligere frivillig

Yndlingsdyr:

Kat

Største oplevelse:

Da Rio Branco i Brasilien blev ramt af altødelæggende oversvømmelser i februar i år, blev jeg sendt til byen for at hjælpe Zoonosis Control Centre. Jeg skulle hjælpe centeret med at tage sig af de 700 hjemløse dyr, de havde taget til sig. Dyrene manglede deres ejere, og de var meget nedtrykte. Jeg hjalp med at vaccinere dyrene og sørgede for, at det foder, WSPA havde leveret, blev delt ud til de rigtige. I løbet af min anden dag i Rio Branco kom et par for at se, om de kunne finde deres kat. Der var så mange katte i centeret, men de fandt ham, og det var fantastisk at se, hvor glade de blev!

Indien

Nartisorn Pholperm
Veterinærmedarbejder

Yndlingsdyr:

Alle dyr med vinger

Største øjeblik:

Efter at vi havde været i Thailand for at hjælpe efter de store oversvømmelser sidste år, tog vi tilbage til Pichit i Indien. Her havde vi flere måneder tidligere delt 90 ton foder ud til sultende køer. Da en af de landmænd, vi havde hjulpet, så mig, kom han løbende og gav mig et stort knus og sagde: "Doktor, hvis I ikke var kommet, havde vores køer aldrig overlevet". Den tilbagemelding gjorde, at mit arbejde virkelig gav mening.

© WSPA/Carlos Quesada

© WSPA/IFAW

Turks- og Caicosøerne

Sergio Vasquez Longoria
Veterinærmedarbejder

Yndlingsdyr:

Min kat Pipsqueak

Største øjeblik:

Mit største øjeblik, som også var meget rystende, fandt sted under en katastrofeindsats på Turks- og Caicosøerne, efter orkanen Ike havde ramt området. Vi fandt heste, der stod indhegnet langs stranden, som led af kolik. I et forsøg på at få stillet deres sult, havde de spist sand. Vi kunne ikke redde alle hestene, men det lykkedes os at redde nogle af dem. Især en husker jeg stadig. Jeg behandlede ham i timevis, og dagen efter var han oppe og spiste af det hø, vi havde med.

Filippinerne

Daniel C Ventura Jr
Katastrofemedarbejder

Yndlingsdyr:

Hund

Største øjeblik:

I katastrofesituationer skal vi altid være meget forsigtige med, hvordan dyrene evakueres sammen med mennesker. Vi skal for eksempel tage højde for folks sundhed, sikkerhed og velfærd i evakueringscentrene. De bedste øjeblikke er altid, når jeg ser eksempler på den tætte tilknytning mellem dyr og mennesker, når hunde og mennesker for eksempel deler den begrænsede plads i evakueringscentre, og når ejere tager deres kæledyr med sig under en katastrofe. Det viser, at dyrene betyder mere end materielle ting.

Indien

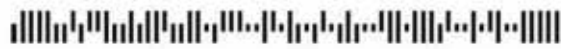
Hansen Thambi Penn
Projektleder

Yndlingsdyr:

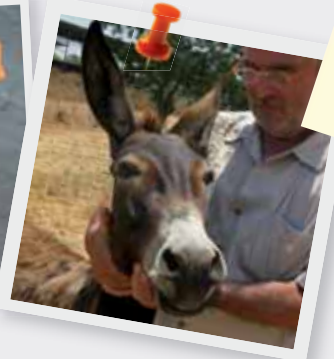
Sort labrador

Største oplevelse:

Da Vestbengalen i Indien blev ramt af frygtelige oversvømmelser i juni 2011, leverede vi foder og veterinær behandling til mere end 13.000 køer, geder og høns i seks af de værst ramte landsbyer. Vi hjalp også beboerne med at beskytte deres dyr bedre mod fremtidige katastrofer. Vi afsluttede vores arbejde i december, og vi takkede en repræsentant for de lokale myndigheder for at have støttet vores arbejde. Han fortalte os, hvor taknemmelig han var for at vi havde hjulpet ham med at bruge regeringens ressourcer bedst muligt efter katastrofen. Hans ord inspirerede hele holdet og opsummerede meget fint, hvad vores arbejde handler om.

HUSK!
 at blive fan af WSPA
facebook.com/wspadk

På Facebook kan du ...

- møde nogle af de mange dyr, som du som medlem hjælper
- få sidste nyt om vores arbejde
- snakke med andre dyrevenner
- være med til at bakke op om det, vi kæmper for

GIV BLADET VIDERE TIL ANDRE

Når du er færdig med at læse bladet, kan du give det videre til venner og bekendte. Eller lægge det i venteværelset hos lægen, tandlægen eller hos frisøren. Så er du med til at udbrede viden om dyr og vores arbejde for at beskytte dem.